Lootuse rahvas

Täiskasvanute palvenädalaloengud

Meie Aeg tänab kõiki, kes olid abiks palvenädalaloengute tõlkimisel: Alla Nõmmik, Marge Randlepp, Kärt Vahtramäe, Ergo Naab, Jana Rosin, Toomas Lukk, Eha Lobjakas, Ellen Suits, Hellevi Nõmmik, Kaarin Lukk, Älis Kulp, Liina Lukk.

Sõnum presidendilt

Kallid kaasusklikud adventlootuses

Ükski tõotus ei ole Jumala ülejäänud rahvale kallihinnalisem kui Jeesuse kuulutus: " Ja kui ma olen läinud ja teile aseme valmistanud, tulen ma jälle tagasi ja võtan teid kaasa enese juurde, et teiegi oleksite seal, kus olen mina." (Joh 14:3). Enam kui 160 aastat on Adventist Review lugejad ja miljonid usklikud üle terve maailma rõõmustanud selles "õnnistatud lootuses". Definitsiooni kohaselt organiseerivad seitsmenda päeva adventistid oma elu ja missiooni vastavalt sellele Päästja antud tõotusele tagasi tulla. Nende veendumus Teise Tulemise reaalsuses muudab nende igapäevase elu kogemuse: nad langetavad valikuid, kujundavad suhteid, valivad elukutseid – kõike seda hoides silmad taevapiiril.

Käesoleva aasta Palvenädala loengud on organiseeritud ümber teema "Lootuse rahvas" ning rajatud apostel Peetruse julgustusele Jumala ülejäänud rahvale elada oma elu "pühas eluviisis ja jumalakartuses", et meid leitaks "Tema ees veatuina ja laitmatuina rahus." (2 Peetruse 3:10-14) . Kirjutajad erinevatest maailma osadest on suure hoolega pannud kirja need loengud ja materjalid, palvetades samal ajal, et kõik, kes neid loevad või kuulevad võiksid saada tugevamaks oma usus ning inspireeritud elama sellises praktilises jumalakartuses, mida Jeesus oma eeskujuga näitas ja õpetas, mis kõik on võimalik läbi Tema pühitseva väe. Maailm peab kuulma sõnumit Kristusest inimestelt, kes on Kristuse sarnased. Kui meid muudetakse Tema armu läbi, me jutlustame, õpetame ja tunnistame alandlikul, armastaval ja veetleval viisil.

Keskendudes sellele samale kesksele sõnumile 2 Peetruse kirja 3. peatükis, meenutab Ellen G. White meile järgnevat: "Kristus ootab igatsusega iseenda ilmnemist oma koguduses. Kui Kristuse iseloom saab täiuslikult peegelduma Tema rahvas, tuleb Ta neile kui omadele järele. Iga kristlase eesõiguseks on mitte ainult oodata Issanda Jeesuse Kristuse tagasitulekut, vaid seda ka kiirendada. Kui kõik, kes kuulutavad Tema nime, kannaks vilja Tema auks, kui kiiresti siis täidetaks terve maailm evangeeliumi sõnumiga. Viimane lõikus saaks peagi küpseks ja Kristus naaseks kokku koguma viimast kallihinnalist vilja." (Kristuse tähendamissõnad, lk 69).

Kuseales on seda Kristuse tagasituleku sõnumit jutlustatud väe ja veendumusega, on Jumala rahvas kogenud äratust ja reformatsiooni – ja see saab juhtuma taas! Meeled saavad muudetud, suhted parandatud, leiged südamed muutuvad soojaks armastuses teiste vastu ning kogudused sirutuvad ettepoole missiooniga, mille Jeesus on andnud öeldes "rääkige maailmale."

Ma palvetan, et te avaksite oma südame Jumala Vaimule, kui te palute äratust ja reformatsiooni, mis juhib Püha Vaimu hilise vihma ning Kristuse tagasitulekuni. Ma palvetan, et te saaksite selle aasta palvenädala loengute lugemisel vaimulikult uuendatud. Ma palvetan, et te pöörduksite oma perekonna, koguduse ja kogukonna poole selle imelise ja elumuutva uudisega, et "Jeesus on tulemas tagasi!". **MA**

Siiralt Teiega õnnistatud lootuses,
Ted N. C. Wilson

1 esimene hingamispäev

AUTOR: **TED N. C. WILSON**

Inimesed, kes vaatavad lootusrikkalt tulevikku

Mida tähendab oodata Issandat

Kui Peetrus kutsus kaaskristlasi taasläitma oma südames Jeesuse teise tuleku ootuse igatsus, küsis ta: „Missugused siis teie peate olema pühas elus ja jumalakartuses, oodates ja igatsedes Jumala päeva tulekut...?" (2Pt 3:11,12). Need on eluliselt tähtsad ja julgustavad sõnad meile, Issanda sulastele, selle maailma ajaloo lõpupäevadel, mil Suur Võtlus jõuab oma haripunkti. See Peetruse kirja peatükk sisaldab küsimust, vastust ja meie lootust. Kokkuvõttes otsustavad ja defineerivad need uskliku elukvaliteedi ja perspektiivi. Mõtleme koos sellele, mida need salmid tähendavad kahekümne esimese sajandi seitsmenda päeva adventistidele, kes ootavad Issanda tagasitulekut.

Missugused inimesed?

Peetruse küsimus annab mõista, et on olemas erinevaid inimesi ja et neid saab identifitseerida nende pühendumise ja elukvaliteedi järgi. Ta on eriliselt huvitatud Messia, Kristuse järgijatest, kes on tema kaasusklikud. Need on inimesed paljude teiste keskel, kes on tulnud erinevatest kultuuridest ja erinevatest geograafilistest piirkondadest, kuid kes on elava Jumala väega kutsutud kokku üheks rahvaks. Neil on eriline profiil, unikaalsus, mis – kui see ilmneb nende kõigi elus – muudabki nad eriliseks hulgaks, kes nad peaksid olema.

Küsimus, mille Peetrus tõstatab, on oluline, ja see võib olla esitatud igaühele meist. Mis on sinu/minu kui uskliku olemus? Missugune peaks kristlane olema? Küsimus ei pruugi olla populaarne, eriti läänemaailmas, kus individuaalsuse liigrõhutamine on tõsiseks ohuks usklike kogukonna identiteedile. Usklik ei peaks väitma, et see, kes ta on, on tema enda asi. Me kuulume rahva sekka – ülejäänute sekka. Issanda Vaimu poolt juhituna ja Jumala Sõna ilmutusele rajatuna oleme otsustanud ühineda ülemaailmse kogukonnaga, erilise rahvaga. Seetõttu on kohane ja isegi hädavajalik tõstatada küsimus: „Missugused inimesed me peaksime olema?"

Ma mõistan, et selles küsimuses võidakse kuulda legalistliku eluviisi võimalikke algeid. Kuid Peetrus ei ole legalismi eestkõneleja. Ta on huvitatud Kristuse päästva armu mõjust usklike kogukonnale, nendele, kes ootavad Issanda tulekut. Ootamine muudab küsimuse tõstatamise hädavajalikuks. Kristlik lootus ei ole veel muutunud käegakatsutavaks reaalsuseks. Me oleme ikka veel usurändurid teekonnal, me maadleme ootamise reaalsusega. Küsimus väärib väga isiklikku vastust. Mida tähendab sinu jaoks Issanda tuleku ootamine? See küsimus ei tulene ootamise psühholoogiast – kas peaksin kartma? olema ebakindel? kas peaksin rõõmustama? –, vaid sellest, kuidas Tema ootamine määrab meie, Jeesuse järelkäijate elu.

Meie koguduse identiteeti iseloomustav unikaalsus vajab pidevat esiletoomist, see on lahutamatu osa meie kuulutusest ja missioonist. See on seotud piibelliku mõistega tõest ja seetõttu otseselt ühendatud Jeesuse isikuga, kes kinnitas ilma igasuguse mööndusetа, et Ta on tõde (Jh 14:6). Tema ainulaadsus on muutnud miljonite kristlaste elu – ja muudab kord ka universumi. Peetrus esitab Kristuse järgijaile julge küsimuse: „Missugused siis teie peate olema?“ Küsimus eeldab vajadust väljendada ja säilitada uskliku isikupära maailmas, kus me põrkame pidevalt kokku eksitusse juhtivate ja isegi valede pühendumiste ja elustiilidega.

Missugused siis teie peate olema pühas elus...

Peetruse küsimus ei ole retooriline, jäetud ilma selge vastuseta; see eeldab, et lugejad on suutelised vastama. Küsimus väärib selget vastust – ja Peetrus annab selle. Küsimus vihjab unikaalsusele ja vastus viitab sellele otseselt: „Missugused siis teie peate olema pühas elus ja jumalakartuses“ (2Pt 3:11).

Siin see on! Lihtne ja selge! Oodata Issanda aulist tagasitulekut tähendab elada püha ja jumalakartlikku elu, mis on avatud tõelise jumalakartuse taaselustamisele, nii nagu prohvetlikult kuulutamise vaimuanni läbi on öeldud: „Tõelise jumalakartuse taaselustamine meie keskel on suurim ja pakilisim kõikidest meie vajadustest. Otsida seda peaks olema meie esmane töö... Äratust on oodata vaid palve vastusena“ (Ellen White, Valitud Kuuultused, 1. kd, lk 121). See ei ole niivõrd väljakutse, kuivõrd võrratu kingitus, antud meile läbi Kristuse ja Kristuses.

Pühadus ei ole inimesele või loodule loomupärane. Püha on oma olemuselt ainulaadne ja täiesti erinev sellest, mis loodi. Ainult Jumal on iseenesest püha. Ta on püha, sest Ta on Looja ja Lunastaja. Kogu universumis ei ole kedagi Tema sarnast; Ta on Iisraeli Püha!

Pühadus jõuab meieni läbi Jumala ligioleku meie keskel ja meie elus. Olla püha tähendab kuuluda Temale. Rääkides Jeesusest, ütles Gabriel Maarjale: „Püha Vaim tuleb su peale..., sellepärast peab ka Püha, kes sinust sünnib, nimetatama Jumala Pojaks“ (Lk 1:35).

Jumala pühadus ilmus Iisraeli pühamus, kuid on nüüd avaldunud Jeesuses, kes „sai lihaks ja elas meie keskel“ (Jh 1:14). See tuli meile kui kingitus lapse näol ja Temas on pühadus inimestele kättesaadav. See on see jumalik kingitus, millest Peetrus räägib, kui ta vastab küsimusele: „Millised siis teie peate olema?“ Tema vastus on: „Maailmas, mida iseloomustab patusus ja jumalatus, avaldugu Püha uuesti teie elus – nii üksikisikutes kui koguduses tervikuna.“

Jumalik plaan on omada püha rahvast, kes ootab Issanda tulekut. Sellised inimesed on vältimatult nähtavad ja õnnistuseks inimkonnale. Läbi Jeesuse, selle Püha on nad saanud Jumala omandiks. Pane tähele, et vastus küsimusele ei ole nimekiri teatud tegevustest. Nimekiri seaks piirid kristliku elu potentsiaalile, sellele, mis on saavutatav läbi Jumala Vaimu töö. Kutse pühadusele läheb sügavamale ja kõrgemale igasugustest nimekirjadest, osutades piiramatutele võimalustele iseloomu arendamisel. Nagu prohvetlikult kuulutamise vaimuanni läbi on nii kaunilt meelde tuletatud: „Kõrgem kui kõrgeim inimmõte võib ulatuda on Jumala ideaal oma laste jaoks. Jumalakartus – Jumala sarnasus – on see eesmärk, mis ootab saavutamist“ (Ellen White, Kasvatus, lk 18). Igaüks meist on kutsutud pühendama oma süda Issandale Jeesusele iga päev. Jumalik pühadus jõuab meieni Jumala Poja kaudu! See nõuab meilt igapäevast ja pidevat ühendust Temaga.

Kogudus kui Jumala globaalne rahvas peab näitama maailmale ja universumile Jumala aulist pühadust. „Issand igatseb, et Tema kogudus näitaks maailmale püha elu. Kogudus ilmutagu kristliku religiooni väge. Taevas peegeldugu kristlase iseloomus“ (Ellen White, Lift Him Up, lk 275). See pühadus ei ole ainult jumalakartlik elu, mida iseloomustab igapäevane Jumalale pühendumine. See on küll üks osa, kuid peale selle

on see moraalselt ja vaimulikult rikkumatu, aus elu – rajatud Jumala armastusele.

Me ei tohiks ignoreerida pühaduse moraalset mõõdet. Seda on rõhutatud sõnaga "jumalakartlik", mis viitab Jumala austamisele kristlase poolt ja allumisele Tema tahtele, ja kristlase moraalsele elule. Üleüldine moraalne korruptsioon maailmas, mis ei hooli Jumala seadusest, muudab püha ja jumalakartliku elu meie jaoks hädavajalikuks. Meie elu peab olema võimas tunnistus sellise elu paremusest, mis on pühendatud Jumala ja kaasinimese teenimisele.

Piiblile rajatud kuulutus aitab meil mõista püha ja jumalakartliku elu olemust. „Kogudus ei saa edeneda pühaduses muidu, kui selle liikmed ei otsi siiralt ja tõsiselt tõde kui peidetud varandust" (Ellen G. White, Maranatha, lk 132). Kui see tõde on saanud osaks koduduse elust, siis varustab ta koguduse tõelise identiteediga. Me peame kuulutama seda tõde, kui täidame oma missiooni, kuid kõige enam peame seda esitama pühas ja jumalakartlikus elus. See on kindlasti üks pakilisemaid vajadusi koguduses, kes ootab aktiivselt meie Issanda aulist ilmumist.

Oodates ja igatsedes...

Jumala rahvas ilmutab ootamise ajal püha ja jumalakartlikku elu. Inimesed, kes sellisel viisil elavad, on tulevikku suunatud. Me ei tohiks lubada minevikul varjutada oma meelt ega toita süütunnet. Me ei tohiks lubada minevikul määratleda oma tulevikku ega otsustada praeguse elukvaliteedi üle. Me oleme täielikult võimetud tegema midagi oma mineviku suhtes, me ei saa oma minevikukogemusi muuta. Kuid Jumal saab, ja Ta on seda teinud. Meie mineviku eest on hoolt kantud läbi Jumala andestava armu Jeesuse ohvrisurmas. Temas kustutas Jumal meie mineviku igaveseks ja pakkus meile muudetud elu, mis võib tuua au Temale. Sellepärast ongi meie ülesanne ilmutada Jumala pühadust praeguses elus. Me peame jätma oma minevikukoormad Issandale ja elama praegu püha elu – elu, mis teenib teisi. Meie ootus – tuleviku elu koos Jeesusega – muudab meie igapäevast elu. Meil on tulevikulootus tänu Jeesusele, tänu sellele, mida Ta on meie eest ristil teinud ja mida Ta teeb taevase pühamu kõige pühamas paigas meie eest kostva Ülempreestri ja saabuva Kuningana.

Rist avas meile võimaluse tulevikuks, mis on vaba patu ja kurjuse orjastavast väest ja kohalolekust. Selle tuleviku olemusele on vihjatud Peetruse vastuses küsimusele „Missugused siis teie peate olema?" Kui me ootame igatsusega igavest elu, meenutab Peetrus meile, et peaksime elama „püha ja jumalakartlikku elu" praegu. Jeesuse tähendamissõna kümnest neitsist tuletab meelde, et pelk aja möödasaatmine ei aita meil Tema tulekuks valmis olla. Ainult need, kes ootavad eesmärgikindlalt, lampidega, mis on valmis, igapäevaselt varustatud Püha Vaimu õliga, kasvavad pühaduses, mis valmistab meid kohtuma Temaga rahus ja rõõmus. Ainult inimesed, kes pidevalt palvetavad äratuse ja reformatsiooni pärast, kogevad elus muutust ja ümbermuutvat mõju, mis muudab heade uudiste kuulutamise Jeesusest usutavaks miljonitele kadunud meestele ja naistele. Tõeline Jeesuse ootamine ja püha elu elamine on üks ja seesama. Meil on vaja pideva igatsusega oodata Jumala päeva.

Küsimus jääb: missugused inimesed me peame olema? Vastus on väljakutsuv: elades pühas elus ja jumalakartuses – uuendatud elus, reformeeritud elus, elus, mis on täidetud Püha Vaimu väega.

Kui sa ootad Issanda tulekut, siis „veereta Jehoova peale oma tee ja looda Tema peale; küll Ta toimetab kõik hästi" (L 37:5). Kui me pühendame ennast Issandale ning anume palves äratust ja reformatsiooni oma elus isiklikult ja koguduses tervikuna, siis Püha Vaim töötab meie elus, valmistades meid ette hiliseks vihmaks ja Issanda peatseks tagasitulekuks. Pühas Vaimus muutub Jeesuse pühadus Jumala rahva elus järjest nähtavamaks ja kui inimesed näevad Tema peatse tuleku ootajate elus Vaimu vilja, on nad Tema ülejäänute kogudusest kütkestatud. **MA**

Küsimused aruteluks

1. Kas pühadus on väljakutse või and?

2. Mis muudab Jumala rahva kaasaegses maailmas erinevaks?

2 pühapäev

AUTOR: **GINA WAHLEN**

Inimesed, kes on õnnelikud ja rahul

Kuidas Jeesus muudab meie elu

Paljude jaoks on õnne otsimine eluaegne rännak. Mõni leiab selle tükke ja raasukesi teel olles, kuid lõpuks leiame, et tõeline õnn – sügav, igikestev – ei peitu asjades, olukordades ega isegi mitte inimestes. Asjad vananevad ja lähevad katki, olukorrad muutuvad ja inimesed veavad meid vahel alt ja lõpuks jätavad päris maha (omal valikul, olukordade või surma tõttu).

Õnnelikud inimesed

Lootuse rahvana mõistame, et meie õnn on rajatud kellelegi meist suuremale. Isikule, kes on „sama eile, täna ja igavesti“ (Hb 13:8). Pühakiri tuletab meile meelde, et õnn ei tulene enda soovidele keskendumisest, vaid väljapoole vaatamisest ja teiste teenimisest. „Vennaarmastus jäägu kindlaks! Ärge unustage külalislahkust… Pidage meeles vange… kurja kannatajaid... olgu abielu au sees… eluviis olgu rahaahnuseta; jääge rahule sellega, mis teil on, sest tema on öelnud: “Ma ei hülga sind ega jäta sind maha!” (Hb 13:1–5)

Piibel on täis tõotusi, mis tuletavad meile meelde, et Jumalasse uskumine ja Tema plaani järgimine toob kestva õnne. „Õnnelikud on need, kelle abi on Jaakobi Jumal, kelle lootus on Issanda peale, oma Jumala peale… Issand seab püsti need, kes on küüru vajutatud. Issand armastab õigeid.“ (L 146:5–8, NRSV)

Mis saab aga siis, kui õnnetus koputab meie uksele ja lootusetuse tunded tahavad südamesse siseneda? Kuigi katsumustest läbiminemine võib olla väga valulik, tuletab Iiobi raamat meelde, et õnn võib tulla ka läbi kannatuse. „Õnnelik on inimene, keda Jumal noomib.

Ära siis põlga Kõigevägevama karistust! Sest tema valmistab küll valu, aga tema ka seob haavad, tema lööb, aga tema käed ka parandavad.“ (Ii 5:17, 18 NJKV)

Rahus elavad inimesed

Nagu õnne, on ka rahu otsitud läbi sajandite, ent peaaegu edutult. Mõned aastad tagasi tehtud uurimus näitas, et „3530 ülestähendatud aasta jooksul on ajaloos rahu valitsenud vaid 286 aastat. Veel enam, selle aja jooksul on sõlmitud 8000 rahulepingut ja sama palju on neid ka rikutud.“ Ülemaailmse rahu puudumisest tunnistavad erinevad kultuurid, seda pole perekondade ega üksikisikute elus. Hirmuäratav statistika lahutuse, vägivalla, vaesuse, kuritegevuse, depressiooni, enesetappude kõrgetest protsentidest paneb mõtlema, kas keegi üldse saab rahus elada.

„Rahu“, väidab üks sõnastik, on „vabadus häirivatest teguritest, vaikus, rahulikkus“. Vaikus ja rahulikkus olid kindlasti need, mida jüngrid ühel ööl Galilea merel soovisid. Alguses arvasid nad, et nad saavad ise hakkama – nad olid kogenud kalamehed. Jõuliselt aerutades võitlesid tugevad mehed tuule ja lainetega, kuniks mõistsid, et see on kasutu. Püüdlustes ennast päästa unustasid nad Jeesuse ja argus paljastas nende usupuuduse.

Pimedus ümbritses neid ja paat hakkas kiiresti veega täituma. Näis, et vaid mõne hetke pärast on kõik kadunud. Viimaks meenus neile Jeesus ja nad leidsid Ta magamas. Kas Ta ei hoolinud, et nad olid kohe

hukkumas? Mõistes oma abitust, karjusid jüngrid: „Issand, aita! Me hukkume!“ (Mt 8:25)

Koheselt tõusis Jeesus püsti ja, tõstes oma käed, ütles: „Jää vakka, ole vait!“ (NKJV ingl k „Rahu, ole vaikne!“) (Mk 4:39)

Jeesus toob rahu

Jeesus on see, kes toob meile rahu. Tema on „Rahuvürst“ (Js 9:5). Liiga tihti lükkame sarnaselt Jeesuse aja inimestega tagasi või tõlgendame valesti rahu, mida Tema pakub. Sajandeid lootsid juudid, et Messias toob nende rahvale tagasi jõukuse ja au – nii nagu see oli olnud Taaveti ja Saalomoni aegadel.

Kuigi teine tempel ei olnud nii kaunis kui Saalomoni oma, klammerdusid juudid prohvet Haggai antud tõotuste külge, et „selle koja tulevane hiilgus saab suuremaks, kui oli esimesel, ütleb vägede Issand, ja selles paigas ma annan rahu, ütleb vägede Issand” (Hg 2:9). Aga kui Rahuvürst saabus, ei tundnud nad Teda ära, kuna Tema sõnum erines sellest, mida nad ootasid ja kuulda tahtsid. Vaenlaste alistamise asemel ütles Jeesus: „Aga mina ütlen teile: Armastage oma vaenlasi ja palvetage nende eest, kes teid taga kiusavad.“ (Mt 5:44)

Suuruse otsimise asemel õpetas Jeesus: “Kui keegi tahab olla esimene, siis ta olgu viimane ja kõikide teenija!” (Mk 9:35)

Rikkaks saamise asemel soovitas Jeesus: „Müüge ära, mis teil on, ja andke see almusteks!“ (Lk 12, 33)

Jeesus teadis, et maailm pakub valerahu, valelootust – sellist, mis on rajatud endale või teistele, asjadele või olukordadele. Ta teadis, et maailm lubab: „Nüüd on rahu ja kindel olek“, kuid selle asemel „langeb äkiline hukatus nende peale“ (1Ts 5:3).

Jeesus ei lubanud, et Tema järgijatel pole kunagi probleeme. Selle asemel tõotas Ta olla nendega. „Rahu ma jätan teile, oma rahu ma annan teile. Mina ei anna teile nõnda, nagu maailm annab. Teie süda ärgu ehmugu ega mingu araks!“ (Jh 14:27)

Sõna „rahu“ oli pidevalt Jeesuse huulil. Ta rahustas tormi, tervendas haigustest, andestas patte, ajas välja kurje vaime, Ta saatis inimesi sõnadega: „Mine rahus!“

Piibel sisaldab rohkem kui 400 rahutõotust, -õnnistust ja -tervitust. Psalmist ütleb 29. laulu 11. salmis: „Issand annab tugevuse oma rahvale; Issand õnnistab oma rahvast rahuga.“

Siiski, miks on siis nii, et vahel me ei koge rahu, mida Jumal igatseb anda? Kas tegemist on usalduse puudumisega Tema suhtes, keda me tormis ei märka?

„Paljudel, kes ütlevad end olevat Kristuse järgijad, on ärev ja muretsev meel, sest nad kardavad end Jumala kätte usaldada. Nad ei anna ennast Talle täielikult, nad kardavad tagajärgi, mida selline enese äraandmine võib kaasa tuua. Kuniks nad ei alandu, ei leia nad rahu.“ (Ellen G. White, The Ministry of Healing, lk.480, 481)

Kui me mõistame sarnaselt jüngritega oma püüdluste najal rahu saavutamise kasutust, tahame tänulikul meelel anda kõik Jeesusele ja lubame Tal meid õnnistada oma rahuga.

Inimesed, kes tänavad Jumalat

Oli kord mees, kes oli enam kui 40 aastat olnud jalutu. Leiame ta kurvana templi väravate juures istumas. Siis tulid Peetrus ja Johannes sinna palvetama. Olles äratanud tähelepanu, kerjas mees paari münti, kuid selle asemel oli ta kohe saamas rohkem, kui ta oleks osanud küsida või mõelda (Ef 3:20).

Haarates mehe parema käe, ütles Peetrus: „Jeesuse Kristuse, Naatsaretlase nimel – tõuse ja kõnni!” (Ap 3:6) „Ja otsekohe said selle jalapõiad ja pahkluud tugevaks ning ta hüppas püsti, seisis ja kõndis ning läks koos nendega pühakotta sisse, käies ja hüpeldes ning Jumalat kiites“ (s 7, 8).

Nagu jalutu mees, oleme ka meie võimetud üksi kõndima. Me vajame oma ellu Jeesuse tervendavat väge.

Lootuse rahvast peaks iseloomustama õnnelikkus (alaline rahulolutunnetus Kristuses) ja rahu (täielik teadmine, et meie tulevik on Jumala käes), mida vaid Jumal saab anda. Tegelikult on rahu ja õnn jälg meis olevast lootusest, mille vili on elu täis rõõmu ja laulmist, Jumala kiitmist, kes „on meile suuri asju teinud“ (L 126:3). Ja Tema teeb oma rahva jaoks veel suuremaid asju. **MA**

Küsimused aruteluks

1. Miks ei saa asjad või inimesed tuua meile kestvat õnne?

2. Miks me ei tunne mõnikord rahu, mida Jeesus meile anda igatseb?

Gina Wahlen on vabakutseline kirjanik.

3 esmaspäev

AUTOR: **MIGUEL LUNA**

Jumala tõotuses kindel rahvas

Parimad tõotused, mis kunagi inimestele antud, on meie Loojalt ja Lunastajalt. Jumala rahvana, lootuse rahvana toetume Tema tõotustele, mis meile on ilmutatud. Uurigem Tema tõotuste usaldusväärsuse põhjuseid.

Aabrahami elu on näide sellest, kuidas Jumal oma tõotused täidab. Jumal kutsus Aabrahami, et temast võiks saada suur rahvas (1Ms 12:2, 3). Teisel kohtumisel sai ta kinnituse pärija saamise kohta. Aabraham arvas, et see täitub teenija, Elieseri kaudu, kuid Issand ütles talle: „Tema ei ole sinu pärija, vaid see, kes tuleb välja su oma ihust, on su pärija. “Siis Jumal „viis tema õue ning ütles: „Vaata nüüd taeva poole ja loe tähti, kui sa suudad neid lugeda!“ Ja ta ütles temale: „Nõnda saab olema sinu sugu!“ Seekord Aabraham „uskus Issandat ning see arvati temale õiguseks.“ (1Ms 15:4–6)

Issand ilmus Aabrahamile kolmandat korda, kui ta oli 99 aastat vana ning näis võimatu, et tema ja Saara võiksid veel lapse saada. Jumal tõotas: “Ma teen lepingu enese ja sinu vahel ja teen sind väga paljuks.” (1Ms 17:2). Sellel kohtumisel kinnitas Jumal, et Aabrahamist saab vägev rahvas ning et tema järeltulijad saavad Kaananimaa igaveseks enda valdusse (1Ms 17:6–8). Pärast 25 aastat lootmist toimis Issand lõpuks Saaraga „nõnda, nagu ta oli öelnud“ (1Ms 21:1).

Jumal tõotas Aabrahamile Kaananimaad – et see saab tulevikus, pärast 400 rõhumisaastat, tema järeltulijate maaks. „Ja Issand ütles Aabramile: „Sa pead teadma, et su järglased on võõrastena maal, mis ei ole nende oma; nad tehakse orjadeks ja neid vaevatakse nelisada aastat““ (1Ms 15:13). Seegi tõotus viidi täide. Väljarändamise ajal pani Mooses kirja: „Iisraeli laste elamisaega, mis nad Egiptuses olid elanud, oli nelisada kolmkümmend aastat. Kui need nelisada kolmkümmend aastat lõppesid, siis just selsamal päeval sündis see, et kõik Issanda väehulgad läksid Egiptusemaalt välja.“ (2Ms 12:40, 41; võrdle Ap 7:5-7).

Kui iisraellased jõudsid Tõotatud Maale, kuulutas Joosua: „Mõistke kogu südame ja hingega, et ei ole langenud tühja ainsatki sõna kõigist neist headest sõnadest, mis Issand, teie Jumal, teile on rääkinud: kõik on teil täide läinud, ei ole neist ainsatki langenud tühja.“ (Jos 23:14). On huvitav, et Joosua mainis ka seda, mis juhtub, kui nad lepingut murravad (Jos 23:15, 16).

Sõnakuulmatuse tõttu pidid iisraellased kannatama lepingu needuste all ning juuda rahvas saadeti Babülooniasse eksiili. Jeremija sõnul pidi juuda rahvas taluma vangipõlve 70 aastat. Ta saatis kirja Babüloonias eksiilis olijatele: “Sest Issand ütleb nõnda: Alles kui seitsekümmend Paabeli aastat saab täis, kannan ma hoolt teie eest ja teen oma hea sõna teie kohta tõeks ja toon teid tagasi siia paika. Sest mina

tunnen mõtteid, mis ma teie pärast mõlgutan, ütleb Issand: need on rahu, aga mitte õnnetuse mõtted, et anda teile tulevikku ja lootust." (Jr 29:10, 11). Kui 70 aastat oli möödunud, andis Pärsia kuningas Koores välja edikti, et rahvas võib oma maale tagasi pöörduda ning templi ja Jeruusalemma müürid taas üles ehitada, "et läheks täide Issanda sõna Jeremija suust" (2Aj 36:22; vt ka salm 23).

Tõotuste kindlus

Üks silmapaistvamaid tõotusi Pühakirjas puudutab Messia tulekut. Ristija Johannese jüngrid tulid Jeesuse juurde ning pärisid: "Kas sina oled see, kes pidi tulema, või jääme ootama teist?" Jeesus näitas neile oma tegelikku olemust, öeldes: "Minge teatage Johannesele, mida te kuulete ja näete: pimedad näevad jälle ja jalutud kõnnivad, pidalitõbised saavad puhtaks ja kurdid kuulevad ja surnud tõusevad üles ja vaestele kuulutatakse evangeeliumi." (Mt 11:3–5) Ta pidas Johannese tööd märkimisväärseks: „Ristija Johannese päevist tänini on taevariik jõuliselt edenenud ning jõulised mehed haaravad seda oma valdusesse. Sest kõik Prohvetid ja Seadus on ennustanud Johanneseni." (Mt 11:12, 13 - otsetõlge). Jeesus viitas Ristija Johannesele kui eelkäijale Tema enda tööle tõotatud Messiana. Jeesus kinnitas: "Ja kui te nõustuda tahate: tema on Eelija, kes pidi tulema." (Mt 11:14)

Jeesuse tõlgenduse kohaselt mainitakse Ristija Johannest Malaki raamatus sellena, kes kuulutab Messia tulekut päästmistöö lõplikuks elluviimiseks (Ml 3:23). Lunastuse ajalool on oma joon, mis saavutab kõrgpunkti Jeesuse tulekus. „Aeg on täis saanud," ütles ta, „ja Jumala riik on lähedal. Parandage meelt ja uskuge häid sõnumeid!" (Mk 1:15 - otsetõlge). See oli Jumala tõotuste kõige erakordsem täitumine. Jeesus Kristus saabus jumaliku graafiku alusel (Tn 9:25–27; Gl 4:4).

Jeesus täitis ka Vana Testamendi kriteeriumid ja ettekuulutused. Filippus ütles Naatanaelile: „Me oleme leidnud tema, kellest on kirjutanud Mooses Seaduses ja Prohvetid: Jeesuse, Joosepi poja Naatsaretist" (Jh 1:45). Jeesus oli prohvet, kellest Mooses ennustas (5Ms 18:15). Pöördudes juudi juhtide poole, ütles Jeesus: „Kui te usuksite Moosest, siis te usuksite ka mind, sest tema on kirjutanud minust" (Jh 5:46; võrdle Jh 7:40). Pärast ülestõusmist selgitas Ta oma jüngritele: „Need on mu sõnad, mis ma teile rääkisin, kui ma olin alles teiega, et kõik peab täide minema, mis Moosese Seaduses ja Prohvetites ja Psalmides minu kohta on kirjutatud" (Lk 24:44). Jeesuse tulemine tõendab meile Jumala tõotuste usaldusväärsust ja kindlust.

Lootus ja tõotused

Jeesuse elu ja teenistus panid aluse Jumala kuningriigile. Tema tõi meile armukuningriigi ning viib peagi lunastustöö lõpule aukuningriigiga. Palves enne Ketsemani aeda minekut ütles Ta: "Just see on igavene elu" (Jh 17:3 - otsetõlge), sest Jumala kuningriigi aeg on kätte jõudnud.

Ta tõotas oma jüngritele ning meile: „Ma [tulen] jälle tagasi ja võtan teid kaasa enese juurde, et teiegi oleksite seal, kus olen mina." (Jh 14:3) Tema sõnum on lootusesõnum neile, kes usuvad. „Tõesti, tõesti, ma ütlen teile, kes kuuleb minu sõna ja usub teda, kes minu on saatnud, sellel on igavene elu, ning ta ei lähe kohtu alla, vaid on läinud surmast ellu. Tõesti, tõesti, ma ütlen teile, tund tuleb, ja see ongi juba käes, mil surnud peavad kuulma Jumala Poja häält, ning kes seda kuulevad, peavad elama." (Jh 5:24, 25)

Ka seda ülestõusmist kuulutati ette: „Ja paljud neist, kes magavad mulla põrmus, ärkavad: ühed igaveseks eluks ja teised teotuseks, igaveseks põlastuseks." (Tn 12:2) See on sama sõnum, millest ka Jesaja rääkis, kui ta nägi ette, et „sinu surnud ärkavad ellu, nende ihu tõuseb üles" (Js 26:19 – otsetõlge).

Sina ja mina ootame "õndsa lootuse täitumist – suure Jumala ja meie Päästja Jeesuse Kristuse aulist ilmumist" (Tt 2:13 - otsetõlge). Me võime olla kindlad ning usaldada Tema tõotusi.

Jumal on minevikus oma tõotusi pidanud. Seega võime olla kindlad, et Ta täidab ka tõotused, mis ei ole veel täide läinud. **MA**

Küsimused aruteluks

1. Milline Piibli tõotustest avaldab sulle kõige enam muljet? Miks?

2. Kuidas on lootus seotud Jumala tõotustega?

Miguel Luna on Põhja-Aasia ning Vaikse ookeani divisjoni pastorite assotsiatsiooni sekretär, tema kontor asub Korea Vabariigis.

4 teisipäev

AUTOR: ERTON CARLOS KOHLER

Püha Vaimu väega täidetud inimesed

Kas see võib sündida meie päevil?

Jumal kutsus meid olema tunnistajad, kes näitaksid, et Tema armastus ümbritseb iga inimest, ning kuulutama Tema peatset tagasitulemist. See on meie auline missioon. Siiski, kui me mõtleme selle ülesande ulatusele, siis esimene sõna, mis mõttesse tuleb, on „võimatu!".

Vaadakem, milline on ainult osa sellest suurest väljakutsest, kui me püüame jõuda suurlinnade elanikeni. Sąo Paulos Brasiilias on 18,8 miljonit elanikku, ainult 68 tuhat adventisti. Tokio populatsioon on 35,6 miljonit, neist ainult 2820 on adventistid. 19 miljoni elanikuga New Yorgis on kõigest 37 897 adventisti. Mexico City 23,5 miljonist elanikust kõigest 53 093 on adventistid. Mumbais Indias elab 18,9 miljonit inimest ja meil on seal umbes 10 000 adventisti.

Ja me võime seda loetelu jätkata.

Me seisame silmitsi kohutava väljakutsega! Kui jälgida globaalseid arve, siis meie mure kasvab veelgi rohkem. Maailma elanike arv on hetkel umbes 6,8 miljardit ja sellest umbes 16 miljonit on adventistid.

Küsimus on selge: kuidas me jõuame nii paljude inimesteni nii väheste liikmetega?

Meie ainus kindlus tuleneb faktist, et Jumal võib teha seda, mis inimlikult on võimatu. Kui me jätame selle töö ainult iseendale, siis on see ülesanne täielikult võimatu. Siiski, me oleme kutsutud seda tegema. Aga kuidas? Vaadakem, kuidas varakirik seda tegi.

Alguses oli kogudus väga väike grupp inimesi 12 apostli juhtimisel. Nende ees seisis väljakutse jõuda enam kui 200 miljoni inimeseni! Kõigest 50 aasta pärast rajas kristlus enesele tee tuntud maailma, tehes seda nii impressiivselt, et Rooma impeerium ei saanud seda eirata.

Edu saladus

Nende edu saladus leidub Apostlite tegude raamatu 1:8: „Te saate väe Pühalt Vaimult, kes tuleb teie üle, ja te peate olema minu tunnistajad Jeruusalemmas ja kogu Juuda- ja Samaariamaal

ning ilmamaa äärteni." Võimetud ja mitte märkimisväärsed inimesed said varustatud Jumala poolt Püha Vaimu kaudu selleks, et saavutada seda, mis inimlikult saavutamatu. See toimus seepärast, et „sellise inimese kasulikkusel pole piire, kes, asetades kõrvale iseend, teeb ruumi Püha Vaimu tööle oma südames, elades täielikult Jumalale pühendatud elu“ (Ellen G. White,The Ministry of Healing, lk 159).

Püha Vaim oli koguduse elu ja missiooni keskmes, kui see kasvas ja laienes. Kogudus oli rohkem huvitatud Püha Vaimu väe tunnistamisest kui selle üle spekuleerimisest. Uue Testamendi aja meeste ja naiste jaoks polnud Püha Vaim mitte doktriin, vaid kogemus. Sõnum, mida nad kuulutasid, polnud mitte uskuda Püha Vaimusse, vaid pigem võtta Ta vastu.

Meil on vaja otsida ja vastu võtta seesama Vägi, kui me kuulutame maailmale jumalariigi saabumist meie Päästja aulisel tagasitulekul taeva pilvedel (Mt 24:14). Me oleme sama võimetud kui esimesed jüngrid saavutama tulemusi ülesandes, mis meie ees seisab. Kuid me võime oma ülesande täitmiseks saada väe ja olla varustatud selle sama Vaimu poolt. Ainus, mida meilt oodatakse, on püsiv ja täielik pühendumine Issandale. Ellen White ütleb: „Saatan ei karda midagi rohkemat kui seda, et Jumala rahvas puhastab tee, eemaldades iga takistuse, nii et Issand saaks valada välja oma Vaimu.“ (Ellen G. White, Messages to Young People, lk 133)

See võib johtuda pattude tunnistamisest ja otsesest pühendumisest koguduse missioonile. Me peame lõpetama kaeblemise ülesande võimatuna näiva raskuse üle ning nurisemise, et inimesed on evangeeliumi suhtes ükskõiksed. Mingem välja ja täitkem oma missiooni!

Kas sa usud, et Püha Vaimu väljavalamine võib toimuda meie päevil? Me oleme kalduvad viitama sellele sündmusele kui millelegi, mis peaks toimuma määramatus tulevikus. Tõde on, et kõikjal meid ümbritsevas sotsiaalses ja moraalses rikutuses, vägivallas ja religioosses segaduses ütleb Jumal meile, et Tema on valmis ilmutama meie seas hilise vihma vilju. Tuhanded adventistid üle maailma on selleks, et Püha Vaim saaks neid võimsalt kasutada ning kui koguduseliikmed lähevad välja oma missiooni täitma, juhtub imesid. See Vägi on juba praegu aktiivne ja kättesaadav igaühele, kes soovib osaleda lootusemissioonis.

Siis me näeme, et see, mis tundus võimatu, saab reaalsuseks. Nelipühal hüüdis 120 inimest Püha Vaimu väe järele. Kui Vaim tuli, võttis 3000 inimest vastu Jeesuse. Pärast seda jätkus arvuline kasv (Ap 5:14; 6:7; 9:31; 12:24). Mida saab Püha Vaim teha koguduse jaoks täna?

Kui keegi küsis Moody'lt, 19. sajandi suurelt evangelistilt, miks ta tahtis pidevalt olla täidetud Püha Vaimuga, siis ta vastas: „Sest ma lekin.“ See on saladus: me võtame selleks, et anda. Me peaksime andma rohkem iseend nende heaks, kes vajavad päästmist, ning siis me võime võtta vastu suurema portsjoni.

Hea näide sellest on tule sümboolika, mis saatis Püha Vaimu tulekut nelipühal. Tuli puhastab, valgustab, särab, soojendab ja levib. Jumal soovib, et me oleksime vaimulikult „süttivad“. See on Jumala vastus maailma külmusele. Keegi küsis John Wesley'lt, kuidas jutlustaja saaks veenda inimesi tulema ja evangeeliumi kuulama. Wesley vastas otsekoheselt: „Kui vaimulik põleb , siis teised tulevad, et näha tuld.“

Kui tuli langeb

Ellen White kirjeldas täpselt koguduse südames oleva tule tagajärge: „Öiste nägemuste esitustes nägin ma Jumala rahva seas suurt uuenduslikku liikumist. Paljud ülistasid Jumalat. Haiged said terveks ja teised imed sündisid. Eestpalve vaimsus oli tuntav, samasugune, mis esines ka suure nelipüha eel. Sajad ja tuhanded külastasid perekondi ja avasid nendele Jumala Sõna. Südamed veendusid Püha Vaimu tõttu ja nähtavaks sai tõelise pöördumise meelsus. Igal pool lükati uksed valla tõekuulutusele. Maailm tundus olevat valgustatud taevase valgusega.” (Ellen G. White, Counsels on Health, lk 580)

Meie ees on väljakutse. On tulnud hetk tunnistada oma lootusest väega. Püha Vaimu tõotus Püha Vaimu ja hilise vihma reaalsuse kohta on meie käsutuses. Võtkem sellest kinni ja mingem edasi Issanda nimel. **MA**

Küsimused aruteluks

1. Kas see on võimalik – olla täidetud Püha Vaimuga täna, või peame ootama hilist vihma?

2. Mida tähendab olla täidetud Püha Vaimuga? Missuguseks meie elu muutub?

3. Missugused on sinu arvates koguduse suurimad vajadused praegu?

Erton Carlos Kohler on SPA Lõuna-Ameerika Divisjoni president.

5 kolmapäev

AUTOR: **CHANTAL J. KLINGBEIL**

Rahvas, kes on püha ja laitmatu

Meie osa on peegeldada Jeesuse sarnasust

Mõtleme tagasi Eedenile – Aadam ja Eeva loodi Jumala näo järgi (1Ms 1:27). Nad olid nagu kaunid elavad teemantid. Neid ei loodud staatilisteks olenditeks; nad pidid kasvama ja arenema mitmel erineval moel. Maa eest hoolitsejatena oli neile ette nähtud uurida nende imelist hästi tasakaalustatud maailma. Aadama ja Eeva omavaheline suhe ja nende suhe Jumalaga pidi jätkuvalt arenema.

Kuid siis tuli patt. Aadam ja Eeva tegid kohutavalt halva valiku kosmiliste dimensioonide suhtes. Hetkest, mil nad hammustasid keelatud vilja, polnud enam arenemist ega laienemist, ei üles- ega väljapoole püüdlemist. Selle asemel hakkasid nad surema (1Ms 2:17). Nad olid astunud üle Jumala käsust, mis hoidis neid vabana kasvamiseks ja oma potentsiaali avastamiseks. Nad olid järsku lõputus vabalangemises, lootusetuse seisundis.

Selle tulemusena ei kogenud ükski sündinud laps unikaalset Jumala kuju potentsiaali endas peegeldumas. Nüüd oli nende saatus püüda vahepealsed aastad eluga toime tulla maailmas, mis on tasakaalustamata ja lõhestatud. Ikka ja jälle vilksatab kelleski talle Jumalast antud potentsiaal, kuid isegi kõige andekamad jõuavad vaevu alustada oma võimaluste uurimist, kui nad juba kustuvad surmaunne. Ilma Jumalata on inimesed vabad – vabad armastuse seadusest, mis hoiab universumi koos, vabad võimest avastada neile Jumala poolt antud suutlikkus. Nüüd on nad orjastatud oma mandunud isekuse, kurjade impulsside ja lõpuks surma külge.

Pääste

Aga "nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on andnud, et ükski, kes temasse usub, ei hukkaks, vaid et tal oleks igavene elu" (Jh 3:16). Meie armastav loominguline Jumal ei jätnud meid unustusse kaduma. Ta saatis oma Poja maa peale inimolendina elama ja surema meie eest. Veel üks kord, nagu Aadam ja Eeva enne seda, kui nad patustasid, võime me valida astuda tagasi universumi harmooniasse. Kui me otsustame võtta vastu Jeesuse oma isikliku päästjana, võime seista Jumala ees just nii, nagu me poleks iialgi patustanud.

Piibel räägib sellest kui uuestisünnist. Jeesuse vastuvõtmine oma isikliku Päästjana on üks ja ainus tee, mis meid Jumalaga õigesti suhestab ja meid taeva jaoks kõlbavaks muudab ning meie südamesse lootuse annab. Jeesuse surm on suurepärane "kustuta"-nupp. Nüüd oleme vabad sisenema taevasse, suhtlema pühade olenditega ja rääkima otse Jumalaga. Lootuse rahvas on rahvas, kes on õigeks mõistetud usu läbi Kristusesse.

Tingimusi pole lisatud

Paljud meist on ühel või teisel ajal saanud postkasti kirja, millele on väljapoole suurte tähtedega kirjutatud "TASUTA". Meile öeldakse, et me oleme võitnud miljon dollarit või tasuta tellimuse; kuid väikeses kirjas on, et see kingitus on "tasuta" ainult pärast seda, kui oleme kulutanud teatud summa või teinud midagi muud. Kui me mõtleme hästi läbi, siis me tavaliselt eriti kaugele nende "tasuta" tehingute tegemisel ei jõua. See muidugi paneb meid kõiki kahtlema, kui peame otsustama, kas võtta vastu Jumala tasuta igavese elu kingitus. See aga ei ole reklaamitrikk. See on täielikult tasuta. Kõik, mis me peame tegema, on võtta vastu see suurepärane vahetus. Me anname üle oma patuse elu ja võtame vastu Jeesuse täiusliku elu. Me ei pea taevast millegagi ära teenima. Andestus, igavene elu – need on meie selle tõttu, mida Jeesus on meie heaks teinud. See on tõepoolest hea uudis.

Võib-olla kardab mõni meist rõõmustada Kristuses saadud vabaduses, sest me kardame, et kui meil on tasuta kingitus, siis me justnagu ei pea lugu selle eest makstud hinnast. Kuid see, et see on täiesti tasuta, ei kahanda Jeesuse kingituse väärtust väiksemaks universumi kõige kallimast ostust. "Teades, et teid pole pole lunastatud kaduvate asjadega, hõbeda või kullaga teie tühisest esiisadelt päritud eluviisist, vaid Kristuse kui laitmatu ja puhta Talle kalli verega." (1Pt 1:18,19)

Inglise vanasõna ütleb, et õppides teist hästi tundma, ei ole enam võimalik teda austada. Jumal mõistab, et me ei suuda tõeliselt hinnata ja mõista Tema andi meile ning muuhulgas on Ta näinud ette, kuidas võidelda meie kalduvusega liigsele endastmõistetavusele Tema hinnalise päästekingituse suhtes: Ta kutsub meid üles pühadusele. 2Ms 22:30 ütleb Ta: "Te peate olema minule pühitsetud inimesed." Kui me vaatame Jumala olemuse peegeldust Tema käsus, võime tunda nii nagu kuningas Joosija, kes leidis osa käsuõpetusest templi korrastamise käigus ning kes pärast selle lugemist käristas oma riided lõhki (2Kn 22:11). Me näeme, kui kaugel me oleme ideaalist, mis Jumalal meie jaoks on. Iga päev mõistame uuesti, et me ei ole üldse väärt taeva jaoks ja kui tänulikud me peaksime olema, et Jeesus on maksnud meie võla, et me sinna saaksime.

Kutsutud olema pühad

Niisiis, me oleme vabad – mis edasi? Iisraeli lapsed kogesid samuti vabadust. Pärast sadu aastaid orjapõlve Egiptuses Jumal vabastas nad. Kui israeliidid nägid Egiptuse armeed merre neelatuna, hakkasid nad mõistma, et nad olid vabad köidikutest, milles nad olid sündinud ja mida nad olid tundnud kogu elu. Mida oma vabadusega peale hakata? Nüüd olid nad vabad järgima pilve Siinaile, kus Jumal võis ennast neile ilmutada, näidates neile suurt armastuse käsku, mis hoiab alal universumi. Iisraellased olid Jumala eriline rahvas, kes oli päästetud Egiptusest. Nad olid kutsutud olema pühad.

Meile võib "püha" tunduda imeliku sõnana, mis ehk seostub mõtetega vitraažidest akendel ja tõsistest inimestest, kes elavad üksildast monotoonset elu, kaugel eraldatuses reaalsest maailmast. Miski ei saa olla kaugemal piibellikust tähendusest. Heebrea keeles tähendab sõna "püha" "eraldatud eriliseks otstarbeks". Teiste sõnadega, Jumal kutsub oma rahvast olema erilised, unikaalsed. Kas eriline ja ainulaadne ei kõla änapäeva masstoodangu, massikultuuri, massi-mida-iganes-maailmas hästi?

Jumal tahtis, et iisraellased avastaksid uuesti oma erilise eesmärgi rahva ja üksikisikutena. Ta tahtis nad suunata tagasi Eedeni plaani juurde. Kuid pärast mitmeid põlvkondi orjust ei olnud iisraellastel aimugi, millisena Jumal tahtis neid näha, nii pidi Jumal andma neile

maakaardi. Ta pidi neile ütlema: "See on see, milleks teid loodi ja milleks te olete kutsutud." Ta tegi seda reeglite ja regulatsioonide kaudu, mille ta andis Siinai mäel. Kõik, mis puudutas Jumala poolt rahvale antud käske, pidi neid õpetama, mida tähendab olla püha – eriline, unikaalne ja muidugi, terviklik. Pühadus iisraellaste laagris oli kõigepealt see, et Jumala telk oli laagri keskel. Püha Jumalaga koos elamine ei toonud Jumalat alla orjade tasemele, vaid viis orjad universuni võimsa Jumala poegade ja tütarde tasemele.

Püha elu

Mina ja sina oleme vabad! Lootuse rahvas on vaba rahvas! Meie Isa palvest loeme: "Sinu riik tulgu." (Mt 6:10) Meie eesõigus on hakata seda riiki edendama, lastes Jumalal ilmutada oma kuju meis. See protsess on alanud. Jumal on võtnud initsiatiivi, muutes uueks meie suhte Temaga ja nüüd Ta tahab muuta uueks meie suhted üksteise ning ümbruskonnaga. Kui me püüame elada püha elu, käime ümbritseva maailmaga teist jalga. Lootuse saadikutena püüame näidata, mida tähendab – isegi mässavas maailmas – armastada Issandat Jumalat kogu oma südamest ja hingest ja meelest ja oma ligimest kui iseennast.

Saatanal on muidugi suur huvi hoida meid pühadusest eemal. Ta püüab kasutada olukordi ja inimesi, et takistada meid olemast need, kelleks meid on loodud. Niikaua kui elame selles maailmas, on meil ikkagi vana loomus. Me peame iga päev valima toita uuestisündinud loomust ja jätta vana, patune loomus nälga. See on pidev protsess. Hea uudis on, et pühadus on hoopis midagi enamat kui mingitest reeglitest kinnipidamine. Nagu Jeesus pidevalt õpetas, on pühadus kasvamises. See on uue lojaalsuse, uue mõtteviisi, käitumisviisi ja maailmavaate ning uute suhete kujundamises.

Pühadus ei ole ühe korra asi. See on küpsev protsess. Nii nagu õunapuu õis on täiuslik ning iga etapp vilja kujunemisel on täiuslik, nii võime ka meie kasvada täiuslikult Jeesuses. Iisrael õppis kõrbekogemuses, kuidas praktiseerida pühadust kõikides väikestes igapäevastes laagrielu pisiasjades; samamoodi võime meie õppida iga päeva igal hetkel pühadust läbi elama, olles Jumala läheduses.

Liikumapanev jõud pühaduse taga

Tundub, et mõni inimene arvab, et kristlikus elus on tööjaotus: Jeesus teeb sissemakse ja nemad vastutavad, et see säiliks. Nad usuvad, et Jeesus suri nende eest, aga siis nad näivad arvavat, et pärast uuestisündi on neil kohustus teha oma osa, et jõuda teatud täiuslikkuse tasemele taeva jaoks. Apostel Paulus ei jaganud seda vaadet: "Nii nagu te nüüd olete Kristuse Jeesuse võtnud vastu Issandaks, nõnda käige temas, olles juurdunud ja ülesehitatud temas ning kinnitatud usus, nõnda nagu teid on õpetatud." (Kl 2:6, 7) "Nii nagu" ütleb, et samal moel, kui meid päästeti, muudetakse meid ka pühaks. Jumal viis läbi päästmise ja Jumala Vaim viib läbi ka muutuse. Meie osa on olla tahtlik ja koostöövalmis.

Oled sa võtnud vastu Jeesuse oma Päästjaks? Siis oled sa vaba, su patud on ära pestud ja sa oled uuesti sündinud. Nüüd oled sa vaba olema see, kelleks sind on loodud. Sind on loodud Jumala näo järgi; nüüd oled sa vaba peegeldama seda kuju. Sina ja mina oleme määratud peegeldama Jeesuse sarnasust. Kuidas see välja näeb? "Jumala ideaal oma laste jaoks on kõrgem kui inimliku mõtte kõige kõrgem tipp. Jumalakartlikkus – sarnasus Jumalaga – on eesmärk, mida saavutada." (Ellen G. White Kasvatus orig. lk 18) See on lootuse rahva lõppsiht. Las see töö algab! **MA**

Küsimused aruteluks

1. Kas pühadus on olemuselt negatiivne – loobumine teatud tavadest – või on see positiivne?
2. Missugune on "püha" inimene tänapäeva maailmas? Selgita!
3. Kuidas on pühadus seotud Jumalast antud potentsiaalini jõudmisega?

Chantal J. Klingbeil on kirjanik, toimetaja

6 neljapäev

AUTOR: **G. EDWARD REID**

Inimesed, kes on kõik andnud Jeesusele

Kuidas me käime ümber Jumala paljude õnnistustega?

Üheksateistkümnenda sajandi lõpupoole ravisid arstid patsiente ikka veel ebateaduslike vahenditega. Aadrit lasti nendel, kellel oli palavik, ja suitsetamist soovitati neile, kel olid probleemid kopsudega. Ellen White märkis: „Ühele naisele, keda ma tundsin, soovitas tema arst suitsetamist astma raviks. Kõik olid teda aastaid pidanud innukaks kristlaseks, kuid ta oli muutunud suitsetamisest sedavõrd sõltuvaks, et kui ma soovitasin tal loobuda sellest ebatervislikust ning kahjulikust harjumusest, keeldus ta sellest otsustavalt. Ta ütles „Kui ma selgelt tunnetan, et ma pean valima, kas loobuda piibust või kaotada taevas, siis ütlen ma“ „Hüvasti taevas!“ ma ei suuda alistada oma piipu.“ See naine pani sõnadesse selle, mida paljud väljendavad oma tegudega.“ (Ellen G White, Mõõdukus, lk 63)

Alistumise tähtsus

Jumala lootuse rahvas on alistunud Jeesusele. Mida see tähendab? Päästmise ajaloo keskpunktiks on suure võitluse teema. See annab meile suure pildi.

Alates päevast, mil Aadam ja Eeva visati Eedeni aiast välja, on kõik Jumala teod olnud osa Tema plaanist inimkonna taastamiseks. Kuna Ta on näidanud oma armastust meie vastu, julgustatakse meid alistuma Jumala tarkusele ja tahtele nii selle elu kvaliteedi küsimustes kui ka lootuses igavesele elule.

Piibel teavitab meid sellest, et „Jumal lõi taeva ja maa“ (1Ms 1:1). „Kõik on tekkinud Tema läbi ja ilma Temata ei ole midagi tekkinud“ (Jh 1:3). Kui me mõistame, et Jumal on kõige Looja/omanik, siis mõistame ka õigesti enda rolli kuningriigi ressursside majapidajana. Nii et minu eesmärk pühendunud kristlasena on võtta need ressursid, mille Jumal on mulle andnud ning kaubelda nendega, kuni Ta saabub eesmärgiga tuua Tema kuningriigile kasu.

Alistuda nagu savi

Prohvetite sõnum oli: „Kuuletu ja oled õnnistatud, ole sõnakuulmatu Jumalale ja kannata.“ See ei ole niivõrd pääste kui elukvaliteedi küsimus. Kui me oleksime piisavalt nutikad, et seda mõista, saaksime aru, et Jumala tee on peamiselt meie enda heaolu jaoks, mitte ainult Jumala töö või Tema koguduse jaoks.

Sõna „alistuma“ ei ole Piiblis sagedasti kasutatud, kuid selle põhimõtet leiame ikka ja jälle. Meile öeldakse, et peame armastama Jumalat kogu oma südamest, meelest ja hingest (Mt 22:37). Samuti kasutab Piibel pottsepa ja savi näidet, et illustreerida alistumist (Js 64:8;

Jr 18:4–6). Kui me tahame, et meie elust midagi head loodaks, peame alistuma taevasele Pottsepale.

Peidetud varandus

Matteuse 13:44 võtab ühe salmiga kokku Jeesusele järgnemise kogu olemuse: „Taevariik on põllusse peidetud aarde sarnane, mille inimene leidis ja peitis jälle. Ta läks rõõmuga ja müüs ära kõik, mis tal oli, ning ostis selle põllu."

Vana Testamendi aegadel tavatsesid rikkad peita oma varandust maapõue. Vargused ja röövid olid tavapärased elu osad. Lisaks sellele, millal iganes toimus võimu ja valitsuse vahetus, sunniti rikkaid tihti maksma suuri makse. Iisraeli sõjakad naabrid käisid pidevalt rüüstamas saaki ja varandust. Kuid tihti unustati peidetud varanduse asukoht; või siis omanik oli surnud või vangistatud.

Üks tavaline tööinimene rendib tulevase saagi osa eest teise perekonna maad. Härja abil maad kündes leiab ta midagi maasse peidetut. Sa võid ette kujutada, kuidas mees peatab oma härja ja laskub põlvedele ning käpuli, et asja uurida. Ta kaevab kätega, et asja paremini näha ning leiab rikkaliku varanduse. Ta mõistab kiiresti, et praegune maaomanik tõenäoliselt ei aimagi, et seal on varandus. See on avastamata varandus ning kes omab maatükki, omab ka varandust. Aare kütkestab teda. Sellest saab tema unenägude materjal, ta mõtleb ainuüksi sellele. Ta otsustab osta põllu hoolimata selle hinnast ja tegelikult maksab see talle kõik, mis tal on. Ta kogeb paradigma muutust. Me kutsume seda pöördumiseks! Tema elu saab uue perspektiivi. Nüüd näeb ta kõike teistsuguse pilguga.

Võib-olla arvavad tema pereliikmed ja sõbrad, et ta on aru kaotanud. Kuid mees teab, mida ta teeb. Põld varandusega maksis talle kõik! Tal pole midagi sellest, mis talle esialgu kuulus, kuid see, mida see põld maksis, on tühine omandatud väärtuse – suurima aarde – kõrval.

Varanduseks on Jeesus ja Tema päästeplaan

Oma maise varanduse investeerimine Jumala riiki on tegelikult kulude ja hüvede vahekorra küsimus. Loomulikult on olemas kulud, kuid hüved on kuludest kaugelt kaalukamad. Seega pole olemas andmise rõõmuga võrreldavat rõõmu. Selle salmi võtmesõnaks on „rõõm". „Ta läks rõõmuga" ja müüs ära kõik, mis tal oli. See mees oli rõõmust haaratud.

Kristuse eesmärk selle illustratsiooni kasutamisel „on suunata meie mõtted vaimulike asjade väärtusele. Inimene ohverdaks kõik, et omandada maist vara, kui palju enam peaksime siis andma hindamatu taevase aarde eest!" (Ellen G. White, That I May Know Him, lk 58).

On see tõesti ohver?

Mis üldse on seda väärt, et vahetada see taeva ja igavese elu vastu? Meile öeldakse: „Jeesus ei nõua inimeselt ühtegi tegelikku ohvrit; sest mida iganes meil palutakse ära anda, on vaid see, milleta meil on parem olla." (Ellen G. White, Counsels on Stewardship, lk 300).

Alistumine ja ohver ei ole müsteeriumid. Need on elustiil.

Siin on lihtne tegevusplaan: „Pühenda end Jumalale hommikul; tee sellest oma kõige esimene tegu. Olgu su palve: „Oo Jumal, võta mind täielikult endale. Ma asetan kõik oma plaanid Sinu jalge ette. Kasuta mind täna oma teenistuses. Ela minus ja olgu kogu mu töö tehtud Sinus." Alista oma plaanid Temale, et need oleksid ellu viidud või hüljatud, nagu Tema ettenägevus juhatab." (Ellen G. White, Tee Kristuse juurde, lk 70).

Neil, kes on Jeesuse väes taeva jaoks sobivaks tehtud, on lootus, mis ilmneb selles, kuidas nad käivad ümber paljude õnnistustega, mida Ta neile pidevalt jagab. Nende lootuseteekonda iseloomustab Jumala armuandide tasakaalustatud kasutamine. **MA**

Küsimused aruteluks

1. Mida tähendab alistuda Jeesusele?

2. Mees, kes leidis peidetud varanduse, oli rõõmus. Millest see tulenes?

G. Edward Reid on SPA Põhja-Ameerika Divisjoni jüngerluse osakonna juht

7 reede

AUTOR: **DOUGLAS JACOBS**

Inimesed, kes peavad lõpuni vastu

David Horton teab, mida tähendab vastupidamine. 1991. aastal jooksis ta Ühendriikide idaosas rekordilise 52 päevaga läbi 3505 kilomeetrit. Ta läbis 64 km päevas, see on tempo, millele paljud meist ei suudaks vastu pidada päevagi. Kuid vananedes on isegi Hortonil raske oma latti kõrgel hoida. See 60-aastane mees pidi hiljuti loobuma 781-kilomeetrisest jooksust, kui tema käed ja jalad hakkasid paistetama.

Arvatavasti ei suuda me Hortoni jooksurekordiga sammu pidada, ent paljud meist teavad, mida tähendab vananedes vastupidavust kaotada. Ja vanus ei ole meie ainus vaenlane, nagu ei ole spordiareen meie ainus väljakutse. Me kõik teame, kui raske on lõpuni vastu pidada. Kas me õmbleme kleiti, künname põldu, valmistame ette väitekirja või kirjutame aruannet – me väsime lõpuks ikka ära. Me tunneme, et meil on raske lõpuni säilitada seda kvaliteeti ja pühendumust, millega me alustasime.

Seitsmenda päeva adventistid on 147 aastat oodanud Jeesuse peatset naasmist. Kuidas säilitada oma entusiasm ja pühendumus selle hea uudise kuulutamisel? Kuidas saame olla need, kes peavad vastu lõpuni? Jumala lõpuaja rahva üks iseloomustajaid on, et neil on pühade kannatlikkus (Ilm 14:12). Usuteekonnal katsutakse neid läbi, ent nad saavutavad võidu.

Hb 12:1 tuletab meile meelde, et me ei ole usuvõitluses üksi, „meie ümber on nii suur pilv tunnistajaid“, naisi ja mehi, kelle usk Jumalasse meid täna kinnitab.

Joy Chen on pärit perekonnast, kus hinnati tarkust. Tema isa ja vanaisa olid teadlased. Tema ise oli kõrgesti haritud ja väärtustas haridust. Tema poeg Tony meenutas ema matustel, kuidas ta õpetas neid väärtustama nende 5000-aastast hiina päritolu. Ta soovis, et perekonna ajalugu innustaks lapsi õpingutele ja et nad annaksid neid väärtusi ning teadmisi edasi ka teistele.

Hb 11 leiame, et meie usuperekonna ajalugu ulatub tagasi enam kui 6000 aastat. See hõlmab selliseid kangelasi nagu Aabel, Eenok, Noa, Aabraham, Iisak, Jaakob ja Mooses, aga ka tavalisi naisi ja mehi nagu Raahab, Giideon ja Baarak. Nende eeskuju usus vastupidamisest innustab meid jooksma „püsivusega meile määratud võidujooksu“ (Hb 12:1).

Ent kuidas meie usupere kangelased oma usuvõitluse lõpetasid? Kuidas saame meie lõpetada enda võidujooksu ning saada nende kõrval edukateks lõpetajateks? Hb 12:1, 2 ütleb, et kristlaste vastupidamine tuleb loobumisest ja vaatamisest. Et oma usuvõitlus edukalt lõpetada, peame 1. jätma maha koormad ja patud ning 2. vaatama Jeesusele. „Seepärast ka meie, kelle ümber on nii suur pilv tunnistajaid, pangem maha kõik koormav ja patt, mis hõlpsasti takerdab meid, ja jookskem püsivusega meile määratud võidujooksu! Vaadakem üles Jeesusele, usu alustajale ja täidesaatjale.“

Jooksjad heidavad seljast üleliigsed riided, et vähendada oma kehakaalu. Nad väldivad kõike, mis võiks väärata

nende võitu. Mis iganes meid vaimulikult raskemaks muudab, olgu see hea või halb, peab ära visatama – kui me soovime oma usujooksu lõpule viia.

Meie usuperekonna esiisad pidid jätma seljataha takistused ning endasse mässiva patu. Noa ei olnud oma eluski vihma näinud, kui Jumal käskis tal uskuda ülemaailmset veeuputust. Aabraham lahkus oma aja kõige arenenumast linnast Kaldea Uurist, „teadmata, kuhu ta läheb" (Hb 11:8). Moosesest oleks võinud sarnaselt vaaraoga saada ülistatud jumala-taoline kuningas, kelle käes oleks olnud omaaegne ületamatu rikkus ja võim, aga ta „eelistas pigem näha vaeva koos Jumala rahvaga kui üürikest aega nautida pattu, sest Egiptuse aaretest suuremaks rikkuseks pidas ta teotust Kristuse pärast, sest ta tõstis oma silmad tasu poole" (Hb 11:25, 26).

Mooses jättis selle maailma parima pakkumise, kuna ta vaatas ette parema tasu poole. Sama tasu ootab meid, kui vaatame Jeesusele: „Vaadakem üles Jeesusele, usu alustajale ja täidesaatjale, kes häbist hoolimata kannatas risti Teda ees ootavale rõõmule mõeldes ja on nüüd istunud Jumala trooni paremale käele." (Hb 12:2)

Nii saame võitjateks. Jooksjad teavad, missugune oht varitseb neid, kes kaotavad eesmärgi silmist. 2008. aasta olümpiamängude 100 meetri jooksus oleks jamaikalane Usain Bolt peaaegu kaotanudvõimaluse püstitada maailmarekord, kuna ta hakkas oma võitu tähistama enne finišijoont. Ainult siis, kui sinu pilk on kinnitatud Jeesusele, muutuvad maailma asjad meile võõraks ja ähmaseks.

Viimased aju-uuringud näitavad, et takistuste seljataha jätmine ja Jeesusele vaatamine võib füüsiliselt inimese aju muuta. 1998. aastal avastasid teadlased, et täiskasvanud inimese aju võib kasvatada uusi neuroneid. Tuleb välja, et aju paljundab rakke, mida me kasutame, ja tapab neid rakke, mida me ei kasuta. Dr John J. Ratey´ sõnadega: „Praegu me teame seda, et aju on paindlik. /---/ See on kohanev organ, mida saab kujundada, nii nagu lihaseid saab treenida raskuste tõstmisega. Mida enam sa seda kasutad, seda tugevamaks ja paindlikumaks see muutub."[1]

See, millest me mõtleme ja mida me oma elu igas aspektis teeme, kujundab meie aju kas Jeesuse Kristuse sarnaseks või kellegi teise kuju järgi. Et usuvõitluses vastu pidada, peame keskenduma Jeesusele ja vähendama seda tähelepanu, mida me suuname takistustele ja patule.

Ära arva, et need muutused on sinu valikute tagajärg. Heebrealaste kiri tuletab meile meelde, et meie usu alus ja täidesaatja on Jeesus. Kui me jätame takistused ja patu ning vaatame Jeesusele, muutume kaabliks. Me palume Jeesust, et Ta oleks meie usuteekonna kestel ja selle lõpuni meie pidev varustaja.

Miks on Jeesus meie usu alustaja ja täidesaatja? Tema on jooksja, kelle täiuslik elu on meile eeskujuks. Tema ristisurm ja sellele järgnenud ülestõusmine tagavad meile pääste ja kuna Tema istub „Jumala trooni paremal käel", on Tal kogu universumi vägi, et aidata meil võidujooks lõpetada.

Miks Jeesus seda kõike tegi? Hb 12:2 ütleb: „...kes häbist hoolimata kannatas risti temale seatud rõõmu asemel". See rõõm on näha sind ja mind taevas. Jeesuse piin aias, äärmine valu ristil, Isast lahusoleku äng – Jeesus pidas kõik selle vastu, kuna Ta vaatas tulevikku rõõmule, mida Ta tunneb meid kodus tervitades.

Hb 12:3 teeb kokkuvõtte: „Võtke siis eeskujuks teda, kes on kannatanud niisugust patuste vaenu enese vastu, et te ei väsiks ega teie hing ei nõrkeks." Jeesuse nägemine andis Stefanosele jõudu surma eel paluda nende eest, kes teda kividega viskasid (Ap 7:55, 56) ja meie vaatamine Jeesusele annab meile jõudu joosta lõpuni võidujooks, mis meile on määratud. Isegi surm ei saa meid selle võidujooksu lõpetamisel peatada, kuna Jeesuse tõotus on: „Ära karda seda, mida sul tuleb kannatada! Ennäe, kurat heidab mõned teie seast vangi, et teid läbi katsutaks, ning teil on viletsust kümme päeva. Ole ustav surmani, ja ma annan sulle elupärja!" (Ilm 2:10)

MA

[1]John J. Ratey, Spark: The Revolutionary New Science of Exercise and the Brain (New York: Little, Brown and Company, 2008), lk 35, 36.

Küsimused aruteluks

1. Mil moel on kristlik elu nagu võidujooks?
2. Kuidas aitab hingamispäev meil kristlikus elus vastupidavust arendada?
3. Kas võib olla, et ka head asjad takistavad meid teel? Mis need võiks olla?

Douglas Jacobs on Ameerika Ühendriikides Tennessees asuva Lõuna Adventülikooli jutlustamise ja koguduseteenistuse professor.

8 teine hingamispäev

AUTOR: **ELLEN G. WHITE**

Vastuvõetud „selles Armastatus“ (Ef 1:6)

„Paulus, Jumala tahtel Jeesuse Kristuse apostel, pühadele, kes on Efesoses ja ustavaile Kristuses Jeesuses: Armu teile ja rahu Jumalalt, meie Isalt, ja Issandalt Jeesuselt Kristuselt“ (Ef1:1, 2*).

„Armu teile.“ Kõik, mis meil on, on tänu Jumala tasuta armule. Lepingus sisalduv arm tagas meie omaksvõtmise ja lapsendamise. Päästjas ilmnenud arm tegi võimalikuks meie lunastamise, meie uueksloomise ja meie ülendamise pärijaiks koos Kristusega. Jumal ei armasta meid mitte sellepärast, et me oleksime kõigepealt Teda armastanud; Kristus suri meie eest „kui me olime alles patused“ (Rm 5:8) ning see oli Tema täielik ja ülirohke garantii meie lunastamiseks. Ehkki me oleme oma sõnakuulmatusega ära teeninud Jumala pahameele ja hukkamõistu, ei ole Ta siiski meid hüljanud ega jätnud vaenlase väega üksi maadlema. Taevased inglid võitlevad meie eest meie võitlusi ja nendega koostööd tehes võime me olla võidukad kurjade jõudude üle.

Arm väärituile

Kui me poleks langenud, poleks me ka kunagi ära õppinud sõna „arm“ tähendust. Jumal armastab patutuid ingleid, kes on Tema teenistuses ning kes on kuulekad Tema kõikidele käskudele; kuid Ta ei anna neile armu. Need taevased olendid ei tea armust midagi; nad ei ole seda kunagi vajanud, sest nad pole kunagi pattu teinud. Jumal osutab oma armu väärituile inimolendeile. Meie ise ei ole seda otsinud, kuid see on saadetud meid otsima.

Jumal rõõmustab, lubades sellest armust osa saada kõigil, kes selle järele nälgivad, ja mitte seepärast, et me oleksime selle väärilised, vaid sellepärast, et me oleme nii ääretult vääritud. See on meie vajadus armu järele, mis annab meile kindluse selles, et me saame selle annist osa.

„Ja rahu Jumalalt, meie Isalt, ja Issandalt Jeesuselt Kristuselt.“ Iga inimese kogemus tunnistab

Pühakirja sõnade paikapidavust: „Õelad on nagu mässav meri, kui see ei saa rahuneda … Õelate jaoks ei ole rahu, ütleb minu Jumal“ (Js 57:20, 21). Patt on hävitanud meie rahu. Me ei leia mingit rahu, kuni enese MINA pole alistatud. Ükski inimlik jõud ei suuda valitseda südames tekkivaid mässavaid kirgi. Me oleme sama abitud nagu jüngrid, kes püüdsid hakkama saada raevutseva tormiga.

Arm toob vabanemise

Kuid Tema, kes rahustas Galilea järve tormilained, on rääkinud rahust igale hingele. Olgu torm ükskõik kui raevukas, need, kes pöörduvad Jeesuse poole, hüüdes: „Issand, päästa mind!“, leiavad rahu. Tema arm, mis lepitab inimese hinge Jumalaga, vaigistab inimlike kirgede tormid ja meie süda saab rahu Tema armastuse sees. „Ta muudab maru vaikseks ilmaks, nii et vetelained on vakka. Siis nad rõõmustavad, kuna lained jäid soiku, nii ta toob nad nende igatsetud sadamasse.“ (Ps 107:29, 30) „Et me nüüd oleme usust õigeks saanud, siis on meil rahu Jumalaga meie Issanda Jeesuse Kristuse läbi“ (Rm 5:1). „Õiguse tegu on rahu, õiguse tulemus on alaline rahulikkus ja kindlus“(Js 32:17).

Igaüks, kes soostub patust lahti ütlema ja avab oma südame Kristuse armastusele, saab osa sellest taevasest rahust. Ühtki muud võimalust selle rahu saamiseks ei ole. Südamesse vastuvõetud Kristuse arm alistab vimma; see vaigistab vaenu ja täidab hinge armastusega. Inimest, kes on Jumala ja kaasinimestega rahu teinud, ei saa õnnetuks teha. Tema südames ei ole kadedust, halvad kahtlused ei leia seal maad, viha ei saa seal eksisteerida. Süda, mis on Jumalaga kooskõlas, saab osa taevasest rahust ning levitab selle õnnelikuks tegevat mõju kõikjal enda ümber. Ja rahu vaim laskub nagu kaste maailma vaenu poolt vaevatud ja koormatud südametele.

Arm toob rahu

Kristuse järgijad on saadetud maailma rahusõnumiga. Igaüks, kes ilmutab Kristuse armastust oma püha elu vaikse ja ebateadliku mõjuga, ning igaüks, kes oma sõna või teoga juhib kaasinimese patust lahti ütlema ja alistama oma südame Jumalale, on rahutegija.

Ning „õndsad on rahutegijad, sest neid kutsutakse Jumala lasteks“ (Mt 5:9). Rahu vaim tunnistab nende ühendusest taevaga. Neid ümbritseb Kristuse „magus lõhn“. Elulõhn /---/ nende iseloomu armsus – ilmutab maailmale, et nad on Jumala lapsed. Inimesed tunnevad ära, et nad on olnud Jeesusega. „Igaüks, kes armastab, on Jumalast sündinud“ (1Jh 4:7). „Aga kellel pole Kristuse Vaimu, see ei ole Tema oma“ (Rm 8:9), kuid „kõik, keda iganes Jumala Vaim juhib, on Jumala lapsed“ (Rm 8:14).

„Kiidetud olgu Jumal ja meie Issanda Jeesuse Kristuse Isa,“ jätkab apostel, „kes meid on õnnistanud kõigi vaimulike õnnistustega taevasis asjus Kristuses“ (Ef 1:3). Kas on veel midagi, mida me võiksime paluda, ja mis juba ei sisalduks Tema halastusrikkas ülikülluslikus eelhoolitsuses? Kristuse teenete tõttu oleme me õnnistatud kõigi vaimulike õnnistustega Kristuses. Meie eesõigus on tulla Jumala lähedale ja hingata sisse Tema kohalolu atmosfääri. Kui me hoiame end lähedases kontaktis selle maailma argiste, labaste ja meie tunnetel mängivate asjadega, siis varjutab Saatan meie eest Jumala tõotused ja kinnitused ning me ei taju neis peituvaid õnnistusi ega oska selle tulemusena vastu võtta ka jõudu kõrge vaimuliku taseme saavutamiseks. Miski peale Kristusesse jäämise ei too meile rahu, vabadust, julgust ega väge.

Arm pühaduseks

„Nõnda nagu ta meid on valinud tema sees enne maailma rajamist olema pühad ja laitmatud tema ees armastuses“ (Ef 1:4). Seda teksti ei saa valesti mõista – kui just teadlikult oma silmi ei suleta. Me peame olema pühad ja laitmatud Tema ees armastuses. Suurema armu saamise tingimuseks on olemasoleva valguse täielik ellurakendamine. Selleks et leida, peame pidevalt otsima; kui me tahame saada, siis peame paluma; kui me tahame, et uks avataks, siis peame koputama.

„Jumal on teid algusest valinud päästmiseks Vaimu pühitsemise ja tõesse uskumise kaudu (2Ts 2:13). Selles tekstis on avaldatud inimese päästmise saavutamise kaks vahendit: jumalik mõju ning Kristuse järgijate tugev ja elav usk. Vaimu pühitsemise ja tõesse uskumise kaudu saame Jumala kaastöölisteks. Jumal ootab oma koguduse koostööd. Ta ei plaani lisada oma Sõnale mingit uut, seda Sõna tõhusamaks muutvat elementi; Ta on Sõna inspireerides juba suure töö teinud. Meile on antud Jeesuse veri, Püha Vaim ja jumalik Sõna. See on Jumala viis meie eest hoolitseda ja see on meie ees ja meie osaks on meile Jumala poolt antud tõotuste vastuvõtmine ja Tema kaastöölisteks saamine.

Pühitsus on töö, mida ei tehta ühe päeva ega ühe aastaga, see töö kestab kogu elu. Võitlus

enda üle võidu saavutamiseks, pühaduse ja taeva kättesaamiseks on eluaegne võitlus. Ilma pidevate jõupingutuste ja püsiva tegutsemiseta ei saa olla mingit edenemist vaimulikus elus ega saada ka võidukrooni.

Pauluse pühitsus oli oma isekusega peetava püsiva võitluse tulemus. Ta ütles: „Ma suren iga päev“ (1Kr 15:31). Iga päev olid tema tahe ja tema igatsused konfliktis Jumala ülesande ja Jumala tahtega. Selle asemel, et järgida oma loomupäraseid kalduvusi, otsustas tema oma olemuse ristilöömise kasuks ning tegi Jumala tahtmist.

Jumal viib meid pühadusele

Jumal juhib oma rahvast sammhaaval. Kristlik elu – see on lahing ja marssimine. Selles sõjas pole hetki, mil sõjategevus peatuks, võidelda tuleb pidevalt ja sihikindlalt. Me säilitame võidu Saatana kiusatuste üle vaid katkematute ponnistuste abil. Kristlikku laitmatust tuleb taotleda raugematu energiaga ning alles hoida resoluutse eesmärgile keskendumisega.

Meil tuleb omandada kristlus kui teadus, mis on sedavõrd sügavam, laiem ja kõrgem igast inimlikust teadusest, kuivõrd taevas on maast kõrgemal. Mõistust tuleb distsiplineerida, harida ja treenida, sest meil tuleb olla Jumala teenistuses viisidel, mis pole meie kaasasündinud kalduvustega kooskõlas. Meil tuleb võita päritud ja arendatud halvad kalduvused. Meie südant tuleb harida jääma vankumatuks Jumalas. Me peame endas vormima sellised mõtlemisharjumused, mis võimaldaksid meil kiusatusele vastu seista. Jumala lastel tuleb pitseerida oma igavene saatus pühadest püüdlustest juhitud eluga ja kindla ustavusega selle suhtes, mis on õige.

Vastu võetud Kristuses

Jumal on meid „ette ära määranud endale lapsendamiseks Jeesuse Kristuse läbi oma tahte heaksarvamisel, tema armu au kiituseks, milles ta on teinud meid vastuvõetavaiks selles Armastatus“ (Ef 1:5, 6).

Jeesusele Jordani ääres räägitud Sõna hõlmab kogu inimkonda. Jumal rääkis Jeesusele kui meie esindajale. Meid koos kõikide meie pattude ja nõrkustega ei ole kui väärtusetuid kõrvale heidetud. „Tema on teinud meid vastuvõetavaiks selles Armastatus.“ Au, mis hingas Kristuse peal, on ka meie jaoks tõotus Jumala armastusest. See räägib meile palve väest, sellest, kuidas inimese hääl võib jõuda Jumala kõrvu ja meie anumisi võetakse taevaõuedes kuulda. Patu läbi lõigati maa taevast ära ning ühtekuuluvustunne taevaga kadus; Jeesus aga ühendas meie maa taas armuvallaga. Tema armastus on ümbritsenud inimese ja see armastus ulatub kõrgeima taevani. Avatud taevaportaalidest meie Päästja peale langenud valgus langeb ka meie peale kui me palume abi kiusatusele vastu seismiseks. Hääl, mis rääkis Jeesusele, räägib ka igale uskuvale hingele: „See on minu armas laps, kellest minul on hea meel.“

Temaga koos Tema sarnasena

„Armsad, praegu me oleme Jumala lapsed ja see ei ole veel avalikuks saanud, kes me tulevikus oleme: aga me teame, et me tema ilmudes oleme tema sarnased; sest me näeme siis teda nagu tema on“ (1Jh 3:2). Meie Lunastaja on avanud tee, et kõige patusemad, kõige hädalisemad, kõige rõhutumad ja põlatumad võiksid leida ligipääsu Isa juurde. Kõik võivad saada kodu taevastes eluasemetes, mida Jeesus läks meile valmistama. „Nõnda ütleb Püha, Tõeline, Tema, kelle käes on Taaveti võti, Tema, kes avab ja ükski inimene ei sule; ja suleb ja ükski inimene ei ava … Vaata, ma olen pannud su ette avatud ukse ja ükski inimene ei suuda seda sulgeda“ (Ilm 3:7, 8). **MA**

The Adventist Review and Sabbath Herald, 15. oktoober 1908.

Selle artikli piiblitekstid on King James Version'ist (KJV), otsetõlge eesti keelde.

Küsimusi aruteluks

1. Millised mõtted sellest kirjutisest avaldasid sulle kõige enam muljet? Miks?

2. Ellen White mainib selles kirjutises kristlust kui teadust. Mida ta sellega mõtleb?

Ellen G. White (1827-1915) oli üks Seitsmenda Päeva Adventistide Koguduse pioneeridest. Adventistid usuvad, et oma enam kuni 70-aastase avaliku teenistuse vältel ilmnes tema tegevuses piibellik prohvetlikult kuulutamise vaimuand.